

Als voorzitter van Oud-Utrecht had hij zitting in het bestuur van het Utrechts Monumentenfonds. Toen mr. Otten in november 1950 om persoonlijke redenen als voorzitter aftrad, stelde hij er prijs op als „bestuurslid van Oud-Utrecht, speciaal belast met de vertegenwoordiging van deze vereniging in het Utrechts Monumentenfonds” de van ouds bestaande banden tussen beide te blijven bewaren. Zijn vertrek uit De Bilt, waar hij woonde, naar Den Haag, enkele jaren geleden, heeft feitelijk een eind gemaakt aan deze relatie. Ook zijn hoge leeftijd heeft daartoe bijgedragen. Moge hij in vrede rusten.

v. C.

GEVAARLIJK VOORSTEL

Op 30 augustus zal de gemeenteraad van Utrecht een beslissing moeten nemen over het verkeersplan van ir. J. A. Kuiper. Stond het plan-Feuchtinger een radicale demping van de singels voor, de heer Kuiper heeft een oplossing voorgesteld waarbij althans een deel van de mooiste singelpartijen gespaard kan blijven.

Natuurlijk stemt dit tot dankbaarheid. Toen indertijd het plan-Feuchtinger den volke werd voorgesteld als de enige oplossing, heeft een gedeelte van de burgerij zich met kracht gekeerd tegen deze ellendige voorstellen. En niettegenstaande alle door het stadhuis gemaakte propaganda voor Feuchtingers denkbeelden, is de raad niet meegegaan met wat het college van b. en w. voorstelde. Men begreep heel goed, dat demping van singels en — wat niet minder erg is — brutale doorbraken in het centrum de aantasting van Utrechts oude stadsschoon zouden inhouden. Want wat aan monumenten, natuurschoon en stadsgezichten overblijft zou volledig uit zijn verband gerukt worden.

Bij Kuiper komen de singels er ten dele beter af. Maar ook zijn plan is onaanvaardbaar. Koste wat het kost, maar de singels moeten behouden blijven. Ook de minst aantrekkelijke gedeelten in het noorden van de stad. Want wanneer eenmaal de dempingsactiviteit vaardig wordt over de overheid, zal men het niet meer kunnen keren dat later op deze weg wordt voortgeschreden.

Daarom zal de gemeenteraad opnieuw wijzer moeten zijn dan het college van b. en w. en niet mogen trappen in dit gevaarlijke voorstel.

Onder verwijzing naar wat Clare Lennart in het Utrechtsch Nieuwsblad over de voorgenomen singeldemping heeft opgemerkt — zie elders in dit nummer — zouden we hier willen citeren wat architect G. Rietveld (Nw. Utr. Dagblad 18 juni 1962) verklaarde: „Het hedendaagse verkeer mag geen uitgangspunt zijn voor permanente stadsplannen. Want de techniek heeft beslist nog niet zo'n eindstadium van ontwikkeling bereikt, dat het laatste woord zou kunnen

zijn dat een willekeurig persoon zich opblaast tot circa het vijftwintigvoudige van zijn inhoud en zich dan met enig recht gevaarlijk mag voortbewegen. Het gehele verkeer maakt een crisis door. Daarom ben ik voor flexibele oplossingen. Een oude stad kan nooit geschikt gemaakt worden voor modern verkeer. Elke ruimte, die voor verkeer is opengesteld, hoe goed ook becijferd, vloeit direct vol. Dit vergroot de verkeersmoeilijkheden. Beide utrechtse verkeersplannen — het plan-Feuchtinger en het thans ingediende voorstel — vind ik in principe onjuist." De heer Rietveld besluit: „Laten we vooral niet denken dat we vooruitstrevend zijn door op verkeerde wijze nu eens radicaal te doen."

Het plan-Kuiper kan het laatste woord niet gesproken hebben. Er staat teveel op het spel. Het gaat niet alleen om het behoud van enkele plantsoenen en om een aantrekkelijk stadsgezicht met water. Indien dat zo was, zou men een eindweegs met Kuiper kunnen meegaan omdat in zijn plan de Tolsteeg- en Maliesingels en de bolwerken bewaard blijven, hoewel hij toch ook de Catharijnesingel aantast. Het gaat om het behoud van Utrechts oude en nog waardevolle centrum. Singeldemping (ook gedeeltelijk) legt de bijl aan de wortel van de boom.

Wij hopen vurig dat de gemeenteraad duidelijk zal uitspreken: dit offer is te groot. Wij zullen b. en w. niet volgen. de J.

ONZE OUDERE GESCHIEDSCHRIJVERS

Geschiedschrijving is geen zaak van de jongste tijd alleen. Ook in de middeleeuwen deed men hieraan al, hoewel op wat andere wijze dan later. Persoonsbeschrijvingen stonden toen op de voorgrond en heiligenlevens vormden aanvankelijk een belangrijk deel hiervan. Het oudste bekend gebleven werk over het Sticht is de kroniek der stichtse bisschoppen van Johannes van der Beke ¹⁾, die dit werk kort voor 1350 schreef. Uit deze titel blijkt duidelijk dat niet het land of zijn bewoners doch zijn hoogste bestuurders als hoofdzaak gezien werden. En het feit dat Utrecht hiermee toch drie of vier eeuwen bij andere steden van Nederland voor was, staat wellicht met de omstandigheid in verband dat geestelijken in die dagen de penvoerders van Europa waren.

Allengs is gebleken dat dit geschrift onbetrouwbaar was en het begin zelfs volkomen ongeloofwaardig. Zodra Van der Beke echter zijn eigen tijd nadert, wordt het beter. Daarom lijkt het onnodig om hem van grove verdichting te beschuldigen. Het is zeer wel mogelijk, dat Van der Beke weergaf wat de sprekende gemeente in zijn tijd erover meende te weten. Wij willen hem daarom niet van kwade trouw beschuldigen.

Bijna twee eeuwen later (1521) schreef Willem van der Heide